

Poznam ljudi, ki novatorsko navdih-njeni vedno nekaj prakticirajo. Mednja ne štejem dobrotnih peda-gogov, ki so izklesali našo srečno gene-racijo. Tako je neki ljubitelj naturalizma ponarejal bloke v študentski menzi. Ko so mu poskušali dokazati krivdo, je upravniku zagrozil z ječo in rotacijo nav-zdol, ker je žalil njegov slikarski talent. Med praktikanti je najbolj vidna osebnost naš kolega Diki. Široka — sloven-ska duša — to se takoj čuti: »Doživeti moram nekaj svetlih kapelj življenja«, je vedno govori.

Dolge ure je parkiral pred »Slonom«, naslonjen na najbolj elegantne modele tujih uživalcev naše ponižnosti. Imel je oči, za briljantirane Italijančke z alfa-romei in njihove nabrekle listnice, oči za nacičkane iepoličke, ki so si po pomlad-nih naključjih popravljale svoje nogavič-ke ob stoječih jagarčkih. Nato je nekaj v njem škrtnilo, zaklokotalo in zabobne-lo. Začelo se je: počutil se je kot zadu-šeno makovo zrno.

»Praksa«, mu je šnila ideja. Pri stri-cu — psihiatru st je preskrbel potrdilo o delni prištevnosti k normalni človeški rasi. Dušeslovec je strmel — prvič v nje-govi praksi je prišel državljan z zmede-nim kolesjem sam k njemu. Zato je Di-ki potrdilo le težko dobil.

Naslednja etapa je bil vojni odsek: »Molim?« in jekleno siv pogled odloč-neža.

Diki se je bedasto zarežal, izvedel ne-kaj twistovskih korakov, naredil zavoj »locomotions«, ter pristal v dvojni priue-ti pri košu za smeti. Nato je s kraljev-sko kretnjo izročil potrdilo. Načelnik st je smel očala ter izbuljenih oči zarjovel:

»Mirno!

»Dali znaš, s kim imaš posia?«

»Vem, vi ste Henrik VIII, sloviti žen-skar iz Odisejade!«

Načelnik je planil pokonci, se oprijel mize in zatuli:

»Izpred oči, vojne komisije in ljud-stva! Kompletan idiot!

— Voljno!!!

Tako je Diki dobil vizo.

PRAKSA

Dve leti nismo slišali zanj. Govorilo se je, da dela v neki nemški tovarni. Da ga je tovarnar skoraj posinovil, da je kan-didiral za župana in hujše, neponovljive resnice. Mati mu je pošljala dvajset-kilogramske pakete. Slovenska praščere-ja je utrpela v tem usodnem obdobju velikanske izgube. Oče ga je svaril pred lahkimi ženskami, politiko in ropar-ji. Na nekem mednarodnem sejmu so Di-kija prikazovali kot človeka, ki dela 166 ur na dan. Tega doma niso nikoli izve-deli.

Pri povratku ga je sprejela vaška god-ba. Polovica prebivalstva je jokala: iz preračunljivosti in nepreračunljivosti, iz zavisti ali zlobe, iz ponosa in obžalova-nja nad ubogim slovenskim fantom, ki si je primučil blagostanje. Nato je prišel finale: materi je podaril stroj za mlet-je mesa, sestri novo pudrnico z Romy Schneider, očetu tri kilograma pornogra-fskih revij. Bratcu »pištolco« na vodo.

Nato je izginil neznano kam. Devize je posadil v plodno zemljo in iz črne pr-sti so zrastle dinarčki, ki so bogato obro-dili. V Rožni dolini je kupil polovico hi-šice, narejene v gotskem stilu. Okrog hi-še piniše. Med pinišami klopca. Ob klop-ci vodomet, ob vodometu golobi in osta-la perjad. Vse kot v filmu... Človek bi se kar zasanjal...!

Gospodnji je podaril velik, zlat pr-stan, da je zamitžala na obe očesi. Ko ji je podaril še ročaj sesalca za prah, je po-polnoma oglešela. Zelo značilno...

Opredil je dve sobici z desetimi po-steljami in svetniškimi slikami ter si ku-pil star naslanjač. »Oddajam sončne so-be z azurno pobarvanimi stenami po smešnih cenah.« Mlade zakonce je odkla-njal. Imel je idejo o ljubezni do bližnje-ga, ker je nekoč bral Dostojevskega. Za

najemno se je običajno s podnajemniki prijazno pogovoril: nikoli mu ne bodo plačevali v gotovini, pač pa mu bodo po-vrnili s kavico, kosilcem, likerčkom ali s čim podobnim — nče se slučajno sreča-jo...«

Prvi mesec je Diki spil 366 kav, 437 li-kerjev, pojedel 200 kosil in spil 12 litrov vina. »Tigrovo mleko«. Kupil si je tri pa-re čevljev in kuitja. Svoje ovčke je pre-senečal na najbolj presenetljivih krajih — celo v Operi. Ovčke v stiski so kmalu odkrile, da ima stanovanje še stranski vhod. Diki pa si je najel mulca in ga po-stavil ob omenjena vrata. Tako se je po potih opreznih pojavljal pri teh ali onih vratih. Zrtve je ogovarjal: »Lep dan, kajne!« To je pomenilo, da bi rad šel na kosilo. Če je dejal: »Dež bo!« so vsi vedeli, da je žejen kot zemlja. Kadar pa je govoril o modri, so mu posojali de-nar.

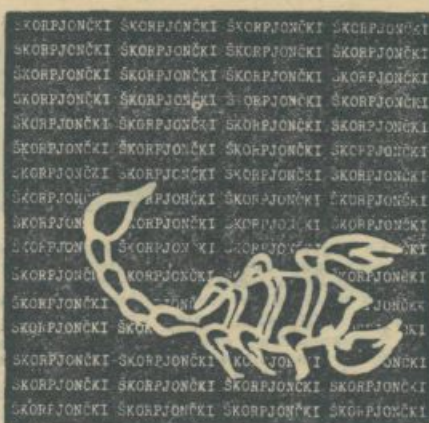
Nekateri so se osveščali, drugi one-sveščali. Prvi so pobasali kovčke, drugi so ostali pod azurnim stropom še mesec ali dva. Kandidatov ni nikoli zmanjkalo. Diki bi dočakal častljivo in čedno sta-rost stare bajte, če ga ne bi gljotiniral neki krojaški mojster, ki je imel idejo, bleščečo kot iglo.

Vrgla sta na cesto preostale podnajem-nike, »da bosta zazidala nadstropje višje,« sta dejala. Po nekaj dnevih so drdrali ši-valni stroji pod azurnim stropom Diki-jevega dela hiše. Miniaturni potres... Drdrati, drdrati, drdrati so, noč in dan. Di-ki se je vračal pozno, vse bolj pozno. Na-to je raje spal pri kolegih. Ker mu je krojač zapretel s policijo, če ga vrže ven, je podal ostavko. Za denar od prodane-ga dela bajte je spoznal svojo lepo do-movino in sedaj prosjači za štipendijo... Komisija pa se smeklja...

V predmestju je hišica. Med pinišami! V gotskem slogu. Piniše, klopca — vse kot v filmu. Le ob vhodu hiše visi skro-men napis:

»Azurno krojaštvu«
— Svetlina Bodež —
(krojaški mojster)

Ivan Cimerman

GLUHI DOPISNIK

Delo je objavilo poročilo o prvomaj-ski paradi iz Beograda. Dopisnik je pravilno ugotovil, da so malčki s har-monikami iz Sentvida nad Ljubljano korakali v sprevodu in zaigrali pred tribuno. Le v naslovu zaigrane pesmi se je zmotil. Res je, da je lepo biti v naši domovini mlad, toda zaigrali so Pesem o Titu.

STROGO ZAUPNO

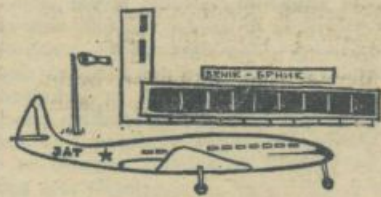
V prvomajski paradi so se pred očmi tujih vojaških stašev in mnogih dru-gih zvrstila tudi nova orožja, s kateri-mi je oborožena naša armada. Televi-zijski poročevalci in novinarji so se skrbno izogibali povedati izvor teh orožij, čeprav je bilo očito, da so ti-sti, ki bi jih ta informacija peklila in s katero bi se morda lahko okoristili, orožja dobro poznali že od drugod.

ZGODOVINA SPORTA

Z nogometom so se ljudje v našem mestu ukvarjali zaradi krepitev telesa, iz športne entuziazma. Osrednji klub je drsel iz leta v leto nižje. Potlej smo se domenili, da naredimo iz njega pos-el. Nogometnim vernikom naj za de-narce posredujemo ob nedeljskih po-poldnevih poldrugo uro »športnega« izživljanja. Zdad pa gre še ta poslovna dejavnost rakom, živigat. V poslovna življenju si lahko včakih privoščimo, da likvidiramo slabe gospodarje in slabe delavce.

KONCNO

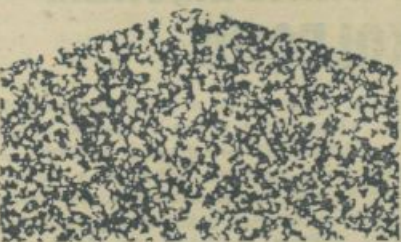
Caravella je pristala. Osrednji prob-lem našega turizma je rešen in reše-valcem potopljenih monopolističnih

upov smo dodobra stopili na prste. Pri vsem tem pa obširnim setavkom v Delu ni bilo treba reči ostro, da je črno črno in belo belo.

PRVI PRISPEVEK

Pred dnevi smo pisali o prizadeva-njih, da bi študentje dobivali revije za družbena vprašanja in književna revije po znižanih cenah. S preneha-njem izhajanja Prespektiv se je tovrstni izbor zmanjšal in je tako doseženo znižanje. Sicer res števila revij, toda — namen posvečuje sredstva.

NEKDAJ IN SEDAJ

PREZIHOV VORANC: PRVI MAJ

...Nenadoma pa sem zagledal skozi brezovo grmovje celo gručo ljudi, ki se je bližala vrhu. Sli so počasi, moški in ženske pomešani, in celo nekaj otrok je bilo zraven. Vse je bilo praznično oblečeno in vse veselo raz-položeno. To je bilo videti že od daleč. Poznalo se je tudi, da je družba zatopljena v živahen pogovor, ker so nekateri mahali z rokami. Nekateri pa so mrmrali neko pesem.

PRAZNOVANJE V ZNAMENJU IZLETOV IN TURISTICNEGA ŽIVČAVA:

Na predvečer prvega maja so po hribih zagoreli kre-sovi. V vseh krajih so proslavili praznik dela s številnimi kulturnimi in športnimi prireditvami ter množičnimi zborovanji. Med prazniki pa so ljudje množično odhajali v izletniške kraje, kjer so preživeli praznične dni.

VELIKE MALENKOSTI

IN VINO VERITAS

V vinu ni več resnice, zaradi tega, ker ni več niti pravega vina. Večina umetnikov išče zdaj resnice v — konjaku.

CLOVESKO

Ničlo priznajo druge številke samo, kadar stoji za njimi.

STARA ZGODBA

To, da imamo pri nas zelo malo satire, ne pomeni, da je pri nas vse v redu. Prav nasprotno...

RAZLIKA

Američani so posneli odlični film Imitacija življenja. Pri nas pa snemamo navadno odlične imitacije filmov.

ZVEZDE

Med filmskimi zvezdami in onimi pravi-mi je vendarle neka podobnost. Navad-no jih vidimo ponoči.

S celo glavo ne moremo prebiti niti dela zidu, medtem ko z delom zida lahko razbijemo precej celih glav.

Nikdar ne gre iz mode samo Evin kostim.

Nekdo gleda vse skozi dinar, nekdo pa skozi bankovec za milijon funtov.

Ne vemo, če je kdo umrl zaradi cigaret, vemo pa, da mnogi žive od njih.

Vetrokaz je navadno na visokem polo-žaju, ker se obrača tako kakor piha veter.

Bil je tako domišljav, da se je z veli-kimi črkami in s presledkom podpisoval celo za radijske tekste.

Paja Kanižaj

MISLI O ŠPORTU

Zdrav duh je v zdravem telesu. Videti je, da so mnogi naši športniki bolni.

Misel »Ni važno zmagati« so mnogi naši športni klubi spremenili v »Ni važno s ka-terimi sredstvi zmagati«.

Nekateri naši boksarji so imeli v ringu premalo nastopov, zato so borbe prenesli na ulico.

Alkohol je največji sovražnik športni-kov. Mnogi naši športniki se kljub temu večkrat srečajo z njim, da dokažejo, da se nikogar ne boje.

Rugby postaja čedalje bolj popularen šport. Vsepopovod ga že opazimo, tudi v avtobusih.

Imamo športnike, ki žive za slavo, am-pak večina jih živi za premije.

Nogomet je napornejši od boksa. Pri njem se igralci prav tako tepejo, vsaka run-da pa traja kar 45 minut.

Ivica Djukić

NOVE PAROLE

Podstavimo nogo cenam!

Ne psujte boga v navzočnosti šefa! Mislil bo, da psujete njega!

Ne dregaj v leva, če je na po-ložaju!

Dol z malimi bogovi! Živel veliki!

Ne zdravimo birokracije z so-cialnim!

Ne trkajte se po članskih izkaz-nicah!